

Sygn. akt IX Ka 394/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Grzesiak

Sędziowie: SSO Ewa Opozda-Kałka

SSO Anna Szeliga (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Iwona Stefańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Roberta Jagusiaka

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2014 roku

sprawy D. G.

oskarżonego o przestępstwo z art. 190 § 1 kk przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 23 grudnia 2013 roku sygn. akt IX K 686/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 516, 60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego D. G. w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję.

Sygn. akt IXKa394)14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 23 grudnia 2013r. oskarżonego D. G. uznał za winnego tego, że :

I. w okresie od 18 do 25 maja 2013 roku w K. w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób groził dwukrotnie byłej żonie – J. G. pozbawieniem życia, oblaniem kwasem solnym i podpaleniem i jednokrotnie córce A. G. pozbawieniem życia, co wzbudziło w zagrożonych uzasadnioną obawę ich spełnienia, przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, będąc uprzednio skazanym przez Sąd Rejonowy w Kielcach na mocy wyroku o sygn.. IX K 1170/11 za przestępstwo z art. 190 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 08.08.2012 roku do 18.05.2013 roku z zaliczeniem okresów zatrzymania w dniach 12.07.2011 roku i 13.07.2011 roku, oraz w okresie od 20 lipca 2011 roku do 08.08. 2011 roku i tak: **1.** w dniu 18 maja 2013 roku w K. groził byłej żonie – J. G. pozbawieniem życia, oblaniem kwasem, co wzbudziło w zagrożonej uzasadnioną obawę jej spełnienia, przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, będąc uprzednio skazanym przez Sąd Rejonowy w Kielcach na mocy wyroku

o sygnaturze IX K 1170/11 za przestępstwo z art.190§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 08.08.2012 roku do 18.05.2013 roku z zaliczeniem okresów zatrzymania w dniach 12.07.2011 roku i 13.07.2011 roku oraz w okresie od 20.07.2011 do 08.08.2011 roku; **2.** w dniu 25 maja 2013 roku w K. groził byłej żonie- J. G. pozbawieniem życia, oblaniem kwasem i podpaleniem. co wzbudziło w zagrożonej uzasadnioną obawę jej spełnienia przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, będąc uprzednio skazanym przez Sąd Rejonowy w Kielcach na mocy wyroku o sygnaturze IX K 1170/11 za przestępstwo z art.190§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 08.08.2012 roku do 18.05.2013 roku z zaliczeniem okresów zatrzymania w dniach 12.07.2011 roku i 13.07.2011 roku oraz w okresie od 20.07.2011 do 08.08.2011 roku; **3.** w dniu 21 maja 2013 roku w K. groził córce- A. G. pozbawieniem życia, co wzbudziło w zagrożonej uzasadnioną obawę jej spełnienia przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, będąc uprzednio skazanym przez Sąd Rejonowy w Kielcach na mocy wyroku o sygnaturze IX K 1170/11 za przestępstwo z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 08.08.2012 roku do 18.05.2013 roku z zaliczeniem okresów zatrzymania w dniach 12.07.2011 roku i 13.07.2011 roku oraz w okresie od 20.07.2011 do 08.08.2011 roku, stanowiących ciąg przestępstw z art. 190 §1 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i za to na podstawie art. 190 §1 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności. Na podstawie art. 63 §1 kk. zaliczył na poczet orzeczonej wobec oskarżonego D. G. kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w okresie od dnia 25 maja 2013 roku do dnia 19 grudnia 2013 roku. Zasadził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu kwotę 826,56 tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego D. G. , zaś na rzecz ustanowionego kuratora małoletniej pokrzywdzonej 1.195,56 zł tytułem wynagrodzenia za sprawowanie funkcji kuratora małoletniej A. G.. Na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwolnił oskarżonego D. G. od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca z urzędu oskarżonego D. G. , który zarzucił obrazę prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 190 §1 k.k. przez przyjęcie, że oskarżony swoim zachowaniem wzbudził w pokrzywdzonych uzasadnioną obawę spełnienia „gróźb”, podczas gdy faktycznie takiej obawy nie było.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego D. G. .

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja obrońcy oskarżonego D. G. nie zasługiwała na uwzględnienie, a podnoszone tam zarzuty uznać należało jako oczywiście bezzasadne , co oznacza, że brak było podstaw do ich uwzględnienia . Sąd Okręgowy nie znalazł również podstaw do zmiany lub uchylecia wyroku z przyczyn, które należało uwzględnić z urzędu.

Zauważyć także należy , iż skarżący błędnie sformułował zarzut, bowiem wskazując na naruszenie prawa materialnego tj. art. 190§1kk , jako uzasadnienie powołał błędne ustalenie przez Sąd Rejonowy istnienia po stronie pokrzywdzonych uzasadnionej obawy spełnienia gróźb. Tymczasem zarzut naruszenia prawa materialnego może być skutecznie podniesiony tylko wówczas, gdy nie kwestionuje się poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. W sytuacji natomiast , gdy apelacja poddaje w wątpliwość ustalenie istnienia znamienia przestępstwa z art. 190§1kk podstawą prawidłowo zredagowanego środka odwoławczego winien być zarzut błędu w ustaleniach faktycznych . W niniejszej sprawie , Sąd Odwoławczy - dostrzegając powyższe uchybienia - ocenił jednocześnie zasadność apelacji obrońcy oskarżonego przez pryzmat wszystkich zarzutów podniesionych w środku odwoławczym (a więc także w uzasadnieniu skargi odwoławczej), dzieląc tym samym utrwalony w orzecznictwie pogląd, iż granice odwołania wyznacza treść całego środka odwoławczego, jeżeli z niej wynika (bądź da się wywieść) zamiar zaskarżenia (tak np. SA a Krakowie w sprawie II AKa 187/08 -wyrok z dnia 27.11.2008 roku).

Analiza przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy dowodów i poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych prowadzi do wniosku, iż prawidłowo przypisano oskarżonemu D. G. popełnienie przestępstwa z art. 190§1kk . W tym zakresie Sąd Rejonowy oparł się na zeznaniach pokrzywdzonych J. G. i A. G. . W swoich relacjach pokrzywdzone opisały okoliczności w jakich oskarżony wypowiadał pod ich adresem groźby pozbawienia życia, uszkodzenia ciała , a także

słowa obelżywe . Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu świadkowie składając zeznania w toku postępowania , w sposób konsekwentny , spójny i wzajemnie się uzupełniający , przedstawiali okoliczności przebiegu poszczególnych zdarzeń . Ich zeznania pozostają zbieżne ze sobą , a pokrzywdzone wprost przytaczały wypowiedzi D. G. . Zauważyć także należy , iż powyższe dowody znajdują potwierdzenie w zeznaniach innych świadków a mianowicie H. G., Z. Ł., S. L. , A. J. , którzy w sposób korespondujący z zeznaniami pokrzywdzonych opisywali zachowanie oskarżonego .

Dlatego też , jako słuszną należy uznać ocenę , iż zeznania pokrzywdzonych oraz wskazanych wyżej świadków są dowodami wiarygodnymi , nie nasuwającymi żadnych wątpliwości . Wbrew wywodom obrońcy oskarżonego , Sąd I instancji należycie uzasadnił istnienie po stronie pokrzywdzonych uzasadnionej obawy spełnienia gróźb wypowiedzianych przez D. G. . Zarówno J. G., jak też A. G. wprost na to wskazywały w swoich relacjach , przy czym również uzasadniały dlaczego obawiały się , że D. G. może spełnić groźby . Obrońca oskarżonego kwestionując powyższe , nie wskazał żadnych racjonalnych powodów , które uzasadniałyby odmienną ocenę powyższych okoliczności , tj. że wskazywana przez pokrzywdzone obawa , że D. G. może spełnić wypowiedziane groźby , była bezpodstawna . Poza zakresem rozważań skarżącego pozostawały okoliczności , iż oskarżony został skazany za popełnienie przestępstwa znęcania nad J. G. , w toku którego to postępowań ustalono , iż stosował wobec pokrzywdzonej przemoc psychiczną , a także fizyczną . Za popełnienie przestępstw z art. 190§1kk na szkodę tych samych pokrzywdzonych D. G. został w przeszłości skazany trzykrotnie i w związku z tymi skazaniami odbywał karę pozbawienia wolności , zaś zachowanie przestępcze podjął już w dniu kiedy opuścił zakład karny tj. 18.05.2013r. W tej sytuacji podnoszona okoliczność , iż wypowiedziane przez niego groźby nie miały charakteru realnego , a deklarowany przez pokrzywdzone strach przed ich spełnieniem był pozorny , pozostaje gołosłowną polemiką . Wbrew tym argumentom nie można zapominać o okolicznościach i kontekście ocenianych zdarzeń , D. G. w dniu 18.05.2013r. powrócił do domu , po opuszczeniu aresztu śledczego , gdzie odbywał karę pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 190§1kk popełnione na szkodę J. G. , zarówno w tym dniu , jak też 21 i 25 maja 2013r. znajdował się w stanie nietrzeźwości , który przecież (uwzględniając opinię biegłych psychiatrów) nie umacniał jego samokontroli , a wręcz przeciwnie osłabiał ją . W tej sytuacji prawidłowe jest stanowisko Sądu Rejonowego wskazujące na istnienie po stronie pokrzywdzonych uzasadnionej obawy spełnienia gróźb .

Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku , wskazał powody dla których odmówił przymiotu wiarygodności relacjom D. G. . Oskarżony wyjaśnił , iż absolutnie nie wypowiadał żadnych gróźb wobec byłej żony i córki , choć jednocześnie przyznał , iż był zdenerwowany faktem , iż J. G. przychodziła do jego domu ze S. L. . Okoliczności te , jako sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonych , a także zeznaniami świadków , na wiarę nie zasługują . Wbrew wywodom obrońcy oskarżonego , zeznania świadka J. B., wskazującej , iż w jej ocenie D. G. nie jest osobą , której należy się bać , nie mają większego znaczenia , bowiem po pierwsze jest to jedynie pogląd świadka , po wtóre zaś wprost wskazała , iż nie wie jak oskarżony zachowywał się wobec członków swojej rodziny . W tej sytuacji okoliczność , iż D. G. nie przejawiał agresji słownej wobec sąsiadów nie może podważać wiarygodności zeznań pokrzywdzonych oraz pozostałych świadków potwierdzających ich wersję zdarzeń .

Podsumowując powyższe wskazać należy , że ustalenia faktyczne w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu z art. 190§1kk w zw. z art. 91§1kk zostały dokonane przez Sąd Rejonowy prawidłowo , a poprzedzone były zgodną z art. 7kpk oceną zebranych dowodów .

Odnosząc się do wymierzonej kary , stwierdzić należy , że Sąd I instancji w sposób prawidłowy ocenił stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego . Trafnie wskazał , iż D. G. naruszył dobro prawne pokrzywdzonych , a jego postawa i okoliczności w jakich groźby były wypowiedziane wywołały u J. G. i A. G. stan uzasadnionej obawy o swoje bezpieczeństwo . Prawidłowo również oceniono postawę oskarżonego oraz jego zachowanie po popełnieniu przestępstwa . Dlatego też uznać należy , iż kara 1 roku pozbawienia wolności jest karą adekwatną i sprawiedliwą .

Sąd Rejonowy prawidłowo uznał , iż wobec D. G. brak jest podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności . Oskarżony popełnił czyn w warunkach powrotu do przestępstwa , na szkodę między innymi tych samych pokrzywdzonych . Popełnił przestępstwa zaraz po opuszczeniu zakładu karnego , gdzie

odbywał karę pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 190§1kk. Taka postawa oskarżonego świadczy o rażącym lekceważeniu obowiązujących norm prawnych , o jego swoistym uporze , a także o tym, iż uprzednio orzekane kary nie osiągnęły wobec niego celu wychowawczego i koniecznym jego dalsza resocjalizacja. Brak jest zatem okoliczności, które świadczyłyby o istnieniu po stronie oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej .

Uwzględniając wskazane wyżej argumenty Sąd Okręgowy na podstawie art. 437§1kpk orzekł jak w wyroku .

Na podstawie §14 ust.2 pkt.4 i §17 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 28.09. 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu , zasądzono ustanowionemu w sprawie obrońcy z urzędy kwotę 516.60 zł tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu oskarżonemu D. G. w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 624§1kpk zwolniono D. G. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, albowiem nie pracuje, obciążony jest obowiązkiem alimentacyjnym , a zatem ich uiszczenie byłoby to dla niego zbyt uciążliwe.

SSO Anna Szeliga SSO Leszek Grzesiak SSO Ewa Opozda – Kalka